

— Какъ мислишъ, байно, не е ли време вече тия зжби да се погрижатъ за ядене?

— Остави ги, — отвърналъ ханджията, — какво ти влиза въ работа дали сж гладни или сити? Иди си легни подъ чергата и петъ пари не давай за нищо.

— Наистина, какво съмъ седналъ да се грижа за тия гладници? — помислилъ си Петъръ, влѣзалъ въ стаичката и пакъ се пхналъ подъ чергата.

Но на другия день той вече премиралъ отъ гладъ и ядосанъ и измжченъ попиталъ ханджията:

— Какво правятъ моитѣ зжби, та още не сж се разшетали да намѣрятъ нѣщо за ядене? Додето бѣха въ устата ми, по три пжти на день искаха да дѣвчатъ, а сега два дена висятъ на стената и като че нищо имъ нѣма.

— Ти си чуденъ човѣкъ, Петре, — успокоявалъ го ханджията. — Какво си се разтревожилъ заради тѣхъ? Иди си легни подъ чергата.

— Ама това вече не може да се търпи! — ядосвалъ се Петъръ и, измжванъ отъ страшенъ гладъ, легналъ отново.

Но презъ нощта той вече не можалъ да изтрае, измъкналъ се изъ подъ чергата, запалилъ газеничето тихо, на прѣсти, за да не събуди ханджията, започналъ да търси по рафтоветѣ и тезгяфа нѣщо за ядене. И, наистина, на най-горния рафтъ той тамѣрилъ едно коматче старъ хлѣбъ и лакомо го налапалъ. Но яде ли се оня ми ти твърдъ хлѣбъ, особено когато нѣма нито единъ зжбъ въ устата ти?

Захвърлилъ Петъръ хлѣба отчаяно и падналъ на колѣне предъ врѣвчицата съ зжбитѣ:

— Елате, — започналъ да се моли той съ сълзи на очи, — елате да ми сдѣвчете хлѣба... Ще умра отъ гледъ... Не ме ли съжालявате? Но зжбитѣ висѣли мълчаливо на врѣвчицата и като че ли не го чували.

— Върнете се въ устата ми, върнете се, върнете се, милички, бѣлички, хубавички! — плачелъ Петъръ и кършелъ безпомощно ржце.

